

*mert a kételkedés elemi ösztönöd
de miért gondoltad hogy őrizni kell a gyűlöletet
a kimondott szavak közt nincs vészkijárat
ott benteregsz a megtagadott tegnapok közt
törött szemüvegszárat siratva
kiszámítható vagy és mégis nélkülözhetetlen
akár fogadni is lehetne rád
de a békétlenség üres napokat szül
egyébként minden változatlan s én most is
csak felderítetlen hordalékok vagyok*

DEÁK BOTOND

a fordulat

*hálót fon a hév
döngő és sikító álmat
mostanában nem őrlök meg
már kora reggel
hagyom inkább a világot, bár
tudom, a síromat ásom
és jajongva ömlik a folyóba
minden perc, mégis
ha a boldogság nem ilyen lenne
nem ez
amiről gyakran biztosítanom kell
magam, hogy valami ilyesmi
az élet, akkor ez a kiscica is
hiába nyivákolna
mellesleg, de azért mégis*

flash

*hiányzott a nő fülcimpájából
egy darab, láttam belőle
a panellakást, a konyháját, ahol lakott
még azt is, hogy onnan már
végképp nincs hova mennie
képzeletben elkészöntem és
láttam, ahogy végső csinosításul
még megigazítja a terítőt
a fényalbumot az asztalon*

nagycsütörtök

*elhal a repülőgépmoraj, ahogy
elszáll a haragom is, pedig elaludtunk
elbóbiskoltunk, nem voltunk itt
nem figyeltünk, vagyis
magára hagytuk
most minden elcsúszik, rossz ízű lesz
szájszag és szuvaság, a megmagyarázhatatlan
bizonyos rossz, ami ólálkodik sunyin és precízen
észveszejtő a romlott hús némasága
a megadás és a szánalom, s nem
mindegy, megtisztulunk-e
a fájdalomtól, a feszítettségtől
vagy csak a rozsda marja
a kárhozott időt*

a hazai

*igen, mindenki elintézi valahogy
ez nem okvetlenül hülyeség
de ő az elején sem könnyelműsködött
észrevehetően, most mégis úgy érezzük
hiába minden magyarázkodás
erre még nem találtak ki valami
jót, védekező formulát, akár
a rasszizmusra, egyszerűen ki kell
kérni magunknak, okvetlenül
azzal a különös szeretettel*

*de mégis, talán tényleg elmúltak
azok az idők
s minden abban az értelemben van
ahogy egyféle jelentések lesznek
és ismételt hasonlatok
a szervátültetés sem vezet semmire
eljutunk arra a pontra
mikor magunk döntünk sorsunk felett
s riasztó, összeszart pofával
odázunk el minden döntést*

neon

*ülök s várom felhőimet
míg el nem oszlanak
a szomorú éj fáján átviláglik a hold
s bennem az ember
önismétlő veszettsége
elképedve látom, mire vezet
az elfelejtett természetesség
ahogy ránt magával
s vonaglik rajtam
az émelyít és undorító*

*az emberzaj, mint nélkülözhetetlen
díszlet, a jelenlét kényszerkörülménye
a pontos elhatározás, hogy beszédbe
elegyedek az óriás rúzsoszott szájjal
és kényelmetlenségemet csak fokozza
az a biztos tudat, hogy ez kínzó
és kikerülhetetlenül kötelező*

